

jeg efter Discussionens Gang ikke finder Anledning til at berøre enkelte Smaating, som der senere kan blive Leilighed til at omtale.

Bloug: Jeg har med stor Fornøjelse hørt de to udmærkede Advokater for den bestaaende Retsstilstand og for den lovbundne Beviistheori og jeg beklager ikke at kunne stille Noget imod dem, som de ville ansee deres Kræfter værdigt. Jeg er ikke Jurist og hvor meget Folk end give mig denne Titel, er jeg dog kun Lægtand og kan kun tale som saadan. Jeg vil blot tillade mig ganske kort at sige, hvorledes Sagen stiller sig for mig. Det forekommer mig at være Tilfældet her som saa ofte, naar der er Tale om at indføre et nyt Princip, at da kommer Modstanden fra de Saglyndiges Side, som blive bange, selv om de ere vel stemte for Reformer overhovedet, hvilket er Tilfældet med de to ærede Talere. De blive let bange, saasnart et nyt Princip stikker Hornene herind og sige: Nei, lad os først tage Braaden fra det, førend vi anstille en Prøve dermed. Den første ærede Taler sagde, og jeg troer han har Ret, at § 57 ikke gik an, fordi Høiesteret da maatte dømmes uden den ledende Indsigt i Sagen, som Søs og Handelsrettens Medlemmer fik gennem den mundtlige og offentlige Procedure, og at det saaledes umulig gik an at fritage Høiesteret for at dømmes efter det lovbestemte Beviis. Jeg troer, at han har Ret; men ogsaa at det Modsatte er sandt, nemlig: at Fritagelse for at følge de lovbestemte Beviisregler hører med til den mundtlige og offentlige Retspleie, saaledes at den kun vilde gjøre det Halve eller en Deel af sin Nytte, dersom man borttager § 44. Saaledes staaer Sagen for mig, at den nye Søs og Handelsret let vil synke ned til at blive en civil Retsret, dersom man ved at binde den til den legale Beviistheori forhindrer den fra at benytte det Indtryk, som Sagens mundtlige og offentlige Forhandling gjør paa Dommerne. Derimod kan jeg ikke have Noget imod, at man undersøger Sagen i et Udvalg og seer at enes om at tilveiebringe Garantier, der kunde sikke mod mulige Misbrug. Ogsaa jeg troer, at den sidste Appel i og for sig dog bliver til Samvittigheden, og jeg forstaaer ikke,

hvorledes man for Alvor kan tænke paa at indføre Edførne i Misgjerningsfager, hvor det gjælder Medborgeres Liv og Velfærd, naar man ikke har Mod til at gennemføre et saadant Princip her.

Da ingen Flere forlangte Ordet, stred man til Afstemning, hvorved:

Sagens Obergang til anden Behandling vedtoges eenstemmig med 37 Stemmer.

Brock: Jeg skal tillade mig at foreslaae Medsættelse af et Udvalg, bestaaende af 5 Medlemmer.

Ved den derpaa foretagne Afstemning om Medsættelse af et Udvalg vedtoges det eenstemmig med 37 Stemmer.

Da der kun forelaa eet Forslag om Medlemsantallet, ansaaes det for vedtaget uden Afstemning, at Udvalget skulde bestaae af 5 Medlemmer.

Man gik dernæst over til anden Behandling*) af Forslag til Lov angaaende nogle Forandringer i Bestemmelserne i Placat af 13de October 1847 § 4 med Hensyn til Betalingen for Patienter i Sindssygeanstalten ved Aarhus.

Formanden: Der er til denne Sag intet Endringsforslag fremkommet. Jeg finder ikke Anledning til nogen Affsnitsbehandling og skal, hvis der ikke gjøres Fordring paa Afstemning ogsaa over den 2den Paragraph, indskrænke mig til at lade § 1 afstemme og da ansee § 2 for vedtaget uden Afstemning, hvis § 1 vedtages.

Da Ingen ønskede at høre sig, gik man over til Afstemning, hvorved

Lovforslagets § 1 (see Anhang A Sp. 619—21) vedtoges eenstemmig med 31 Stemmer.

*) 1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 369 ff.